

ELS DOS AMORS

¡Pobre *Let!* Quin sacrifici no faria per tal d'arrencar del llit del dolor a la seva jove esposa Balbina? Ho havien provat tot endebades. Hom li recomanà eficaçment infusions de *Gerts*, planta que en aquelles fondes valls no hi arrela, però que allà dalt, als encimbellats i salvatges pics de Sant Miquel, hom n'hi havia hagut vist de brotats. Arrapant-se com rampinell per aquells grenys, pujaria a cercar-la el diumenge, per a no perdre hores de treball i podria baixar també qualsevol peça de caça, si a tret es posava.

Dormir? ¡Ell pla que reposà la nit del dissabte pobre *Let!*

Les dues d'aquell matí fred de primavera calmosament devallaven del ja llunyà cloquer parroquial, quan resava el «A Déu m'encoman», part d'allà del «Molí del Compte Arnau», vora la font gasosa, seguit dels fidels cans llebrers *Samiros* i *Muléy*, i penjats a l'espatlla l'escopeta central novenca, devotament conservada, i el sarró de tires de cuir, teixit per les expertes mans de l'amorosa Balbina. Abans d'endinçar-se boscos enllà, castanyedes amunt, en el lloc on es perd l'esguard de la blanca esglesiola, ara argentada per la lluna, s'hi girà com de consuetut; ¡amb quin fervor resaria avui l'acostumada *Salve* de comiat a la Verge del Remei, Patrona de la Vall! I trescant sempre amunt, passen les hores fadigoses per a tramuntar al «Servià de Santes Creus», des d'on obira els encimbellats penyalars del gegant promontori, rosats ja pels raigs del sol ixent. A l'altra banda d'afrau, enmig de la serralada d'enfront, mig amagada pel verd fullatge, sembla sortir a saludar-lo el seu «Mas Les Ramelleres». Ja fa molt que trasteja per Sant Miquel. Cerca d'ací i d'allà, plè d'angoixa, amunt i avall: els anhelats *Gerts* no han sortit de la mare terra encara. ¡De cop! ¡Resten en suspens tots els seus sentits; els concentra a les seves oïdes que afina com mai! ¡I és clar que ho és el primer toc de l'Ofici, que allà baix, al fons de l'afrau, va a celebrar-se en la Parroquia de Sant Pere! ¡Ell passar un diumenge sense oir Missa? ¡No ho creguéssiu pas! Mai com en aquest cas, el temps és or! Dins un matoll arranyocat, amaga l'arma i el sarró preuats.

¡Heu vist, en temps de glaces, desprendres de la cinglera una llamborda roquenya i rodolar furiosament rostos avall, saltant avencs